

Arrest

nr. 125 330 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LEDENT-DE SMET en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent in de stad Kirkuk (provincie al-Tameem) geboren en hebt er uw hele leven in de wijk Rahimawa gewoond. Op 1 september 2012 ging u in dienst bij het Iraakse leger, dat u zelf aanduidt als de Nationale Garde. Na een opleiding van drie maanden werkte u vanaf 1 januari 2013 in een controlepost nabij Hawija / Hawega. U keek de identiteitskaarten na van de mensen die langs kwamen. Soms nam u deel aan huiszoeken in dorpen. Deze huiszoeken gebeurden samen met de politie en de snelle interventietroepen. De taak van het leger bestond erin het betrokken dorp te omsingelen.

Op 15 augustus 2013 werd u beschoten in Kirkuk toen u rond 19uur in de richting van de markt reed. U hebt acht schoten gehoord. U denkt dat u beschoten werd door terroristen van Ansar al-Islam omwille van de huiszoekingen die u deed voor uw werk. U reed meteen naar het politiebureau van Rahimawa. Daar hebt u twee uur voor het kantoor doorgebracht. U wist zeker dat uw belagers u niet naar daar zouden achtervolgen. Hierna reed u naar het huis van uw oom, die eveneens in de Rahimawa-wijk woont.

U bleef nog vijf dagen bij uw oom wonen alvorens uw land op 20 augustus 2013 te verlaten. Na een reis van een tweetal weken bent u op 3 september 2013 in België aangekomen. Diezelfde dag nog hebt u asiel aangevraagd.

U vreest vermoord te worden door terroristen of wegens desertie gearresteerd te worden door de overheid bij een terugkeer naar Irak. Op 15 september 2013 vonden uw ouders een dreigbrief die aan u gericht was. Die zou afkomstig zijn van Ansar al-Islam. U wordt in deze brief bedreigd omwille van uw werk.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, afgegeven op 5 september 2010, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 29 maart 2005 en een dreigbrief van Ansar al-Islam, afgegeven op 15 september 2013.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen legt u geen documenten neer die uw verklaringen over uw werk bij het leger kunnen ondersteunen. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u vrij goed op de hoogte bent van de gang van zaken in het Iraakse leger (CGVS, p.6 ev.). Er moet worden vastgesteld dat deze kennis niet aantoont dat u tot kort voor uw vertrek uit Irak in het leger hebt gezeten, zoals u beweert (CGVS, p.12, p.17). Wanneer u gevraagd wordt naar uw legerbadge, een document waarop een geldigheidsdatum vermeld zou moeten staan, verklaart u dat u die bent kwijtgeraakt (CGVS, p.11). U kan echter niet uitleggen hoe of waar u uw badge kwijtgeraakt zou zijn (CGVS, p.11), wat de geloofwaardigheid van uw bewering uw badge verloren te hebben op de helling zet. Er moet gesteld worden dat u nalaat uw badge te tonen, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond te hebben. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast en rijzen er twijfels bij uw bewering tot vlak voor uw vertrek uit Irak bij het leger te hebben gewerkt.

Hoe dan ook, uw verklaringen over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten komen niet geloofwaardig over. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u, twee of drie dagen voordat u beschoten zou zijn, een incident dat u op het CGVS op 15 augustus 2013 situeert (CGVS, p.14), betrokken zou zijn geraakt bij schermutselingen tussen het leger en terroristen in de plaats Hawija /Hawega, waarbij het leger op terroristen zou hebben geschoten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS hiernaar gevraagd wordt, zegt u dat het leger niet bevoegd was om te schieten tijdens dergelijke acties. U verklaart dat de politie en de snelle interventietroepen wel op terroristen zouden hebben geschoten. Dat zou in het dorp Raza gebeurd zijn op 10 augustus 2013 (CGVS, p.17, p.18). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u zelf betrokken was bij een schietpartij tegen terroristen, die hiermee strijdig is, zegt u enkel dat u bij het eerste interview weinig tijd had en dus een beknopte versie hebt verteld. U voegt eraan toe dat u toen ziek was (CGVS, p.17). Deze opmerkingen kunnen echter niet uitklaren waarom u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat het leger zelf op terroristen geschoten heeft (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS beweert dat het leger dat niet deed en daar niet eens bevoegd voor was (CGVS, p.17). Bovendien spreekt u bij de DVZ over de stad Hawega (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS zegt dat dat incident in Raza gebeurde (CGVS, p.17). Deze niet uitgeklaarde tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, en bijgevolg ook van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden zijn (CGVS, p.16).

Ook over het incident van 15 augustus 2013 waarbij u beschoten zou zijn, legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo verklaart u bij de DVZ dat u achtervolgd werd door een auto, van waaruit men op u schoot. Toen u in de richting van het politiekantoor reed, zou deze auto met terroristen verder gereden hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze verklaringen impliceren dat u de auto met terroristen hebt gezien. Op het CGVS echter verklaart u dat u niet gezien hebt van welke kant u beschoten werd. U verklaart nog dat u er vanuit gaat dat u vanuit een auto beschoten hebt, omdat er niets anders in de buurt is, maar dat u de desbetreffende auto niet gezien hebt (CGVS, p.15). Deze verklaringen stroken niet met het relaas dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gedaan. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Bovendien stelt u nog dat u van heel dichtbij beschoten werd. U zegt dat u acht schoten gehoord heeft. Toch zou u noch uw auto geraakt zijn geweest (CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u of uw auto niet geraakt werd, terwijl u wel beweert acht keer van heel dichtbij door terroristen beschoten te zijn, zegt u dat de terroristen in de lucht schoten om u te doen stoppen (CGVS, p.15). Deze opmerking is niet enkel strijdig met uw herhaalde beweringen dat men op u schoot (CGVS, p.14-15), het is ook niet aannemelijk dat terroristen die u zouden viseren, zoals u beweert (CGVS, p. 14), in de lucht zouden schieten in de hoop dat u uw wagen zou stoppen. Iemand die schoten hoort is immers veeleer geneigd zich uit de voeten te maken dan om te stoppen. Met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd, zegt u dat u inderdaad niet stopte (CGVS, p.15). Dat klaart echter niet uit waarom u beweert dat de terroristen in de lucht schoten in de hoop dat u zou stoppen. Deze onwaarschijnlijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw.

Uit uw verklaringen blijkt hoogstens dat u op 15 augustus 2013 in uw wagen reed toen u schoten hoorde. Gevraagd waarom u zo zeker was dat deze schoten voor u bedoeld waren, zegt u dat dat wel duidelijk werd uit de dreigbrief die u aan u gestuurd werd (CGVS, p.16). Geconfronteerd met het feit dat deze brief pas gestuurd werd toen u al in België was, en dat deze dus geen rol kan gespeeld hebben in uw besluit uw land te verlaten, zegt u dat u ook voor het ontvangen van de brief bijna honderd procent zeker was dat u geviséerd werd. U zou immers de enige op straat geweest zijn (CGVS, p.16). Indien u werkelijk de enige op straat was, die beschoten zou zijn vanuit een andere auto, is het des te onwaarschijnlijker dat u die andere auto niet hebt kunnen zien, zoals u echter wel beweert (CGVS, p.15). Uw verklaring dat het erg donker was (CGVS, p.16), is niet afdoende om de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren.

Verder moet vastgesteld worden dat u het CGVS niet kan overtuigen dat juist u geviséerd zou zijn door terroristen, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat er tientallen soldaten en politieagenten betrokken waren bij de huiszoeken waaraan u deelnam en waarnaar u verwijst wanneer u gevraagd wordt waarom u geviséerd zou worden (CGVS, p.16, p.10). Wanneer u met deze opmerking geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat u niets weet over uw collega's en dat het kan dat ook zij problemen kenden (CGVS, p.17). Ook wanneer u gevraagd wordt waarom spionnen in het leger juist uw naam zouden hebben doorgegeven aan de terroristen, zegt u opnieuw alleen dat u geen informatie hebt over het lot van uw collega's en dat het kan dat ook zij bedreigd of vermoord werden (CGVS, p.18). Verder geeft u geen uitleg waarom juist u geviséerd zou zijn. Wanneer u nog gevraagd wordt waarom u nu nog steeds denkt geviséerd te zijn, verwijst u enkel naar uw job bij het leger. Gevraagd waarom u, die slechts gewoon soldaat was en intussen het leger verlaten hebt, geviséerd zou zijn, terwijl er veel mensen zijn die ooit in het leger gezeten hebben en er ook veel mensen die nog steeds actief zijn voor het leger, nog steeds geviséerd zou worden, zegt u enkel dat u in de acht of negen maanden dat u in het leger zat geviséerd werd (CGVS, p.19). U voegt er aan toe dat de terroristen niet wisten dat u al gestopt was met het leger. Dat zou blijken uit de dreigbrief die ze u stuurden (CGVS, p.19). Het is echter niet geloofwaardig dat deze terroristen niet zouden weten dat u met uw werk bij het leger gestopt zou zijn. U verklaart immers dat ze spionnen hebben in het leger. Dezelfde spionnen zouden uw gegevens aan de terroristen hebben doorgespeeld (CGVS, p.17-18). Wanneer opgemerkt wordt dat deze spionnen van weinig waarde zijn als ze niet melden dat u niet op uw werk was gekomen, vraagt u zich luidop af hoe zij dat konden weten als u niet op uw werk en niet in Kirkuk was. U voegt eraan toe dat niemand het weet (CGVS, p.19). Deze antwoorden zijn niet aannemelijk. U verklaart immers zelf dat deze spionnen collega's van u waren (CGVS, p.17). Het is dus perfect mogelijk dat zij gemerkt zouden hebben dat u niet op het appel verschenen was. Er moet worden vastgesteld dat u niet kan uitleggen waarom juist u een doelwit zou geworden zijn van de terroristen of waarom u nog steeds geviséerd zou worden.

Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat Ansar al-Islam zich in een dergelijk geval van een deelname aan huiszoeken zou bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van gewone soldaten die bij zo'n actie zijn betrokken. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat Ansar al-Islam zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Wat betreft de dreigbrief die u beweert ontvangen te hebben en die u neerlegt op het CGVS, moet in eerste instantie gesteld worden dat dergelijke brief door eenieder, op uw aanvraag en aanwijzingen, opgesteld kan zijn. Daarom is de bewijskracht van dit stuk an Sich verwaarloosbaar. Het gewicht dat aan deze brief wordt toegekend, moet bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die problematisch is. Gezien uw bewering dat u in augustus 2013 geviséerd en beschoten werd door terroristen niet geloofwaardig bevonden werd, kan ook aan uw bewering dat dezelfde terroristen u deze brief stuurden (CGVS, p.16) geen geloof meer gehecht worden. Het is in het licht van uw bewering persoonlijk geviséerd te worden door Ansar al-Islam en in het licht van uw beweringen over hun spionnen in het leger ook niet geloofwaardig dat deze groepering niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u niet meer in het leger werkte. Bovendien zouden uw ouders deze brief op 15 september 2013 al gevonden hebben. Toch zouden ze tot 10 november 2013 gewacht

hebben om u ervan op de hoogte te brengen (CGVS, p.4). U verklaart dat uw vader zo lang wachtte om u te vertellen over de brief, om u de zorgen te besparen (CGVS, p.13). Dat verklaart echter niet waarom uw vader u twee maanden later alsnog vertelde over de brief. U zegt dat uw vader het toch moest vertellen. u vermoedt dat uw vader de inhoud van de brief niet aan uw moeder heeft verteld (CGVS, p. 13). U beantwoordt de u gestelde vraag niet. Wanneer opnieuw gevraagd wordt waarom uw vader u aanvankelijk niet over de brief wilde vertellen maar later wel, zegt u dat het minder erg is om na twee maanden over zoiets te horen dan meteen (CGVS, p.14). Dat is echter een zwakke verklaring die niet op afdoende wijze kan uitklaren waarom uw ouders u niet eerder vertelden over deze brief. De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt op deze manier opnieuw aangetast.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt geïsoleerd te worden door een terroristische groepering omwille van uw werk bij het Iraakse leger. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U verklaart nog dat u vreest gestraft te worden door de Iraakse overheid omwille van uw desertie uit het leger. Eerst en vooral moet daarbij opgemerkt worden dat u wel de kans hebt gehad om uw ontslag in te dienen alvorens uit uw land te vertrekken. U verklaart dat u dat niet kon of durfde omdat u ondergedoken was bij uw oom nadat u beschoten zou zijn geweest (CGVS, p.19). Gezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u geïsoleerd en beschoten werd, kan deze opmerking niet uitklaren waarom u uw ontslag niet indiende. Zelfs al zou u zich de laatste vijf dagen voor uw vertrek bij uw oom verborgen hebben, dan nog had u per brief uw ontslag kunnen indienen. Uw opmerking dat dat te gevaarlijk was voor uw oom om met dergelijke brief op straat te lopen, is een blote bewering van uwentwege die niet uitklaart waarom u uw ontslag niet schriftelijk zou kunnen indienen (CGVS, p.19). Overigens moet gesteld worden dat u op geen enkele manier aantoonbaar werkelijk tot vlak voor uw vertrek in het leger te hebben gewerkt. Het is dus perfect mogelijk dat u reeds eerder uw ontslag hebt genomen of gekregen.

Hoe dan ook, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier, blijkt dat de Iraakse overheid nauwelijks in staat is vast te stellen wie er uit het leger gedeserteerd zou zijn, laat staan dat er een actief vervolgingsbeleid gevoerd zou worden om alle deserteurs te bestraffen. Indien er toch gestraft wordt, betreft het veelal korte gevangenisstraffen die doorgaans opgeschort wordt of voorwaardelijk is. Zelfs al zouden de Iraakse autoriteiten u bestraffen, moet nog gesteld worden dat dit een juridische vervolging wegens het overtreden van een wet zou zijn. Deze mogelijke juridische vervolging houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met die zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het feit dat u in het verleden in het leger gewerkt heeft volstaat op zich niet om, bij terugkeer naar Irak, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen. Het vormt evenmin een zwaarwegende grond om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om dit reëel risico te kunnen evalueren, dienen diverse objectieve elementen, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, etc. in ogenschouw genomen te worden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds is het duidelijk dat er niet kan gesteld worden gesteld worden dat er anno 2013 in Irak een open strijd aan de gang is waarbij de strijdende partijen elkaar om terreinwinst bekampen. De recente golf grootschalige aanslagen roept herinneringen op aan de burgeroorlog die Irak in de periode 2006-2007 in de greep hield. Ook het toenemende sektarische karakter van het gepleegde geweld, de toegenomen slagkracht van Al Qaeda en de beperkte reactivering van de sjiiitische milities roepen de vrees op voor een hernieuwde escalatie van geweld. De omvang van het gepleegde geweld in Irak blijft echter significant lager dan in 2006- 2007. De 963 burgerdoden in mei 2013 en de 928 burgerdoden in juli 2013 vormen de hoogste dodentallen die Centraal-Irak gekend heeft sedert april 2008, maar deze aantallen blijven meer dan de helft lager dan het gemiddelde aantal burgerdoden dat in de periode 2006- 2007 maandelijks viel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden

worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst de afgelopen jaren weliswaar onstabiel bleef, doch dat er geen "open combat" gevoerd wordt. Hoewel er melding wordt gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld dat de provincie Kirkuk heden kenmerkt hoofdzakelijk doelgericht van aard. De toename van het geweld in de provincie vertaalt zich eerder in een toename van het aantal "targeted killings", vuurgevechten en autobommen. Hierbij worden voornamelijk het leger, de politie, en Sahwaleden geviséerd. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal incidenten, waarvan het gros in de provinciehoofdstad voorkomt, is het aantal burgerslachtoffers echter beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt aan als tegenpartij: "De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de kantoren gelegen zijn te 1000 Brussel, Antwerpsesteenweg 59B".

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen zoals voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De "Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken" kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 2, 3 en 5 van het EVRM en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat het niet ernstig en al te formalistisch is dat louter omwille van het ontbreken van zijn legerbadge wordt geoordeeld dat zijn algehele geloofwaardigheid wordt aangetast en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring tot kort voor zijn vertrek te hebben gediend in het Iraakse leger. Zijn verklaringen waren, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) erkent, gedetailleerd en bevestigen zijn verhaal.

Volgens verzoeker ziet het CGVS ten onrechte tegenstrijdigheden in zijn relaas en worden de feiten onjuist geïnterpreteerd. Het CGVS ziet over het hoofd dat schietincidenten snel verlopen en paniek veroorzaken bij de betrokkene. Overwegingen zoals dat personen die worden beschoten geneigd zijn zich uit te voeten te maken zijn abstract, suggestief en nergens op gebaseerd.

De vraag waarom net verzoeker wordt gevisieerd is onmogelijk te beantwoorden. Verzoeker weet dit niet. Hij weet ook niet hoe het zijn collega's vergaat en het is niet uitgesloten en zelfs waarschijnlijk dat zij eveneens doelwit zijn van Ansar al-Islam (AAI). In zijn regio worden regelmatig soldaten vermoord. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing, die gewag maakt van "*targeted killings*" tegen het leger.

Verzoeker stelt dat het CGVS te weinig aandacht besteedde aan de schriftelijke bedreigingen door AAI. Het schietincident en de dreigbrief moeten samen worden beoordeeld en beide elementen tonen aan dat zijn leven in gevaar is. De waarachtigheid van de dreigbrief wordt door het CGVS niet betwist.

3.1.2. Verzoeker voert in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij citeert uit de bestreden beslissing en benadrukt dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie slecht is, dat er burgerslachtoffers vallen en dat er doelgericht geweld wordt gebruikt tegen het leger. Verzoeker werkte tot kort voor zijn vertrek bij het leger, werd reeds doelwit van een beschieting en werd schriftelijk bedreigd door AAI. Hij komt aldus in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en het aangevoerde asielrelaas op zijn profiel en zijn beroepsactiviteiten als militair. Hij brengt echter geen begin van bewijs bij ter adstructie van dit voorgehouden profiel en deze voorgehouden beroepsactiviteiten.

Verzoeker dient derhalve zijn profiel en beroepsactiviteiten als militair aannemelijk te maken middels zijn verklaringen. In dit kader moet hij, om als geloofwaardig geacht te worden en om aan hem het voordeel van de twijfel te verlenen, voldoen aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/6, tweede lid, c) en e) dienen zijn verklaringen daartoe samenhangend en aannemelijk te worden bevonden, mogen deze niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend is en die relevant is voor zijn aanvraag en moet hij in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en feitelijke kennis over zijn voorgehouden militaire profiel en activiteiten, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of verzoekers verklaringen en kennis ter zake feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving, te deze zijn beroepsomgeving. Daarnaast kan rekening worden gehouden met zijn feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers voorgehouden militaire profiel en activiteiten opgemerkt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij "*vrij goed*" op de hoogte is van de gang van zaken in het Iraakse leger. Wel wordt het gegeven dat hij tot vlak voor zijn vertrek uit zijn land in het leger zat in twijfel getrokken, en dit in hoofdzaak omwille van het niet bijbrengen van zijn legerbadge.

Dient echter te worden vastgesteld dat het op basis van de stukken van het dossier, waaronder het gehoorverslag van het CGVS, onmogelijk is om na te gaan of uit te maken of verzoeker daadwerkelijk (enkele maanden) in het Iraakse leger zou hebben gezeten. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker over diverse aspecten van zijn directe leefomgeving binnen het leger, zoals zijn opleiding, zijn werkplaatsen en zijn concrete functie en taken, slechts oppervlakkige verklaringen aflegde en op de vlakte bleef. Tevens blijkt hieruit echter dat er onvoldoende dan wel gedetailleerde vragen werden gesteld omtrent zijn onmiddellijke leef- en werkomgeving in het leger. De weinige gedetailleerde verklaringen die verzoeker aflegde, zoals deze over zijn uniform, de verschillende graden, de ligging van de K1 basis en de indeling van het leger, kunnen wegens het ontbreken van enige informatie dienaangaande in het dossier niet worden gecontroleerd. In zoverre uit deze verklaringen en uit

verzoekers overige verklaringen al zou blijken dat hij over enige basiskennis inzake het Iraakse leger beschikt, dan nog blijkt hieruit geenszins dat deze kennis van die aard is dat zij deze van een gewone Iraakse burger of van een persoon met familie, vrienden of kennissen in het leger zou overstijgen (administratief dossier, stuk 4, p.6-11). De vaststellingen inzake het profiel van verzoeker als militair zijn ook dienstig voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmogelijk is om op basis van de stukken van het dossier na te gaan of verzoeker al dan niet als militair kan worden beschouwd en de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om dit nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 februari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS